

Počet zmínek: 1

[Online: 1](#)

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Veronika Boráková alias NIKA: Zpěv je pro mě přirozený vyjadřovací nástroj

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

[Online](#), Datum publikace: 06.05.2026 1:15, Datum importu: 06.05.2026 1:31, Zdroj: kultura21.cz, Autor: Veronika Pechová, Periodicita: Denně, Provozovatel: kultura21.cz, Země: CZ, AVE: 5 000 Kč, GRP: 0,12, OTS: 11 235, Měsíční návštěvnost: 11 491, RU/den: 11 235, RU/měsíc: 149 157

Jako herečka hraje v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**. Působí také jako písničkářka a věnuje se autorské tvorbě. Vydala dvě alba. A ve zpěvu se Veronika Boráková alias NIKA našla a jak sama přiznává: „Můžu v něm říct věci, na které bych si v běžném mluveném slově třeba netroufla.“

Jako herečka hraje v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**. Působí také jako písničkářka a věnuje se autorské tvorbě. Vydala dvě alba. A ve zpěvu se Veronika Boráková alias NIKA našla a jak sama přiznává: „Můžu v něm říct věci, na které bych si v běžném mluveném slově třeba netroufla.“

Od malička jste poslouchala různou hudbu. Ve čtyřech letech jste začala hrát na klavír a první skladbu jste složila již v šesti letech. Pamatujete si, o čem byla? A co vás ještě bavilo?

Ano, moje první skladbička (skladba se tomu říct nedá) byla taková najazzlá klavírní miniatura – jmenovala se „Hádavé vrány“. Pamatuju si, že se všem mým blízkým líbila, a to byl asi takový průlomový moment, kdy jsem se rozhodla kompozici věnovat intenzivněji. Od útlého věku jsem prakticky neměla volný čas a spíše jsem se po škole aktivně věnovala kroužkům v ZUŠ, jako klavír, sólový zpěv, tanec, pak i ta skladba...ale nevdalo mi to – přesně tak jsem to chtěla. Ačkoliv zpětně se na to dívám trochu jinak a mám pocit, že jsem se tak sama připravila o dětství... ale mělo to svůj smysl a jsem ráda, že mne rodina podporovala.

Pocházíte z **Ostravy**, kde jste v roce 2023 ukončila studia na Janáčkově konzervatoři v oboru skladba. Proč jste si vybrala tento obor, nelákalo vás studovat zpěv nebo hru na klavír či herectví?

Rozhodovala jsem se mezi kompozicí, zpěvem a klavírem – nakonec vyhrála ta skladba, protože jsem měla pocit, že to bude nejvíc kreativní obor z těchto tří. A to rozhodně byl, ačkoliv sebou nesl spoustu škatulek a směrů, které mi zas až tak blízké nebyly. Nicméně jsem vděčná za tuto volbu – jako hudebnici mne určitě nesmírně posunul (více, než by mne posunuly zbylé dva). A herectví? To mne v té době ani nenapadlo...

Foto: Olga Staňková

V roce 2023 jste debutovala v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě** v muzikálu Interview. Pak přišel muzikál Elisabeth. V roce 2025 drama Agatha volá S.O.S. A letos muzikál Tak se nám stalo. Jak se cítíte na scéně?

Můj příchod do divadla byl velmi nečekaný a rychlý. Herectví jsem se nikdy předtím nevěnovala a najednou jsem měla před sebou možnost hlavní role v komorním muzikálu. Bylo to nesmírně náročné období, ale měla jsem kolem sebe úžasnou skupinu lidí, kteří mne podrželi nad vodou. Elisabeth byla další výzva, jelikož už nešlo o komorní scénu, ale obrovskou inscenaci, takže to byla zase zcela jiná zkušenost. Po muzikálech přišla nabídka na činohru, kde jsem tedy přišla o svou „hudební berličku“ z muzikálů, a stálo to čistě na herectví, což byl další krok do neznáma. Ale klepu, že jsem zatím opravdu měla velké štěstí na kolegy a všechny mé dosavadní inscenace mi dělají obrovskou radost. Jsem za ty možnosti moc vděčná a divadlo mne baví – obzvláště v kombinaci s tím, že se vedle toho můžu věnovat také vlastní tvorbě.

Působíte také jako písničkářka. Texty písní si píšete a zpíváte v angličtině. Proč právě anglicky? Napsala jste si také něco i česky?

Anglické texty ke mně už téměř 10 let přichází naprosto spontánně a přirozeně – nešlo o žádné prvoplánové rozhodnutí. Čeština je krásná řeč a mám ji ráda, třeba v literatuře, poezii. Ale v písňových textech se mi s angličtinou pracuje mnohem lépe – je jemnější, slova se jednodušeji rozdělují pro podvokály... nicméně jsem českým textům otevřená, jen nechci tlačit na pilu.

V roce 2022 jste vydala své debutové album *Flesh & Soul*, které vám vyneslo ostravskou uměleckou Cenu Jantar. A vaše druhé album *Elsewhere* (2025) bylo nominováno na Cenu Anděl a opět na Cenu Jantar. Také jste vítězkou v kategorii junior v soutěži JazzFruit. Co to pro vás znamená? Je to radost a velký závazek zároveň?

Ocenění v jakékoliv podobě (ať už jde o sošky, nebo psanou zpětnou vazbu od fanouška) je vždycky radost a čest. Přijímám je s tou největší vděčností – protože to znamená, že někdo vaší tvorbě opravdu věnoval čas a pozornost. A dotkla se ho na duševní úrovni – co je víc? Zároveň se ale snažím na cenách vědomě nelpět – přece jen o tom tvorba není. A není to pro umělce zdravý stav mysli, vytvářet produkt, hlavně aby získal ocenění.

Vystupovala jste na prestižních festivalech jako Colours of **Ostrava**, Prague Sounds, Smetanova Litomyšl. Také v zahraničí např. v pařížském jazzovém klubu Paris-Prague. Jste zpěvačkou kapely Stratopilot. Co vás baví na zpěvu?

Zpěv je pro mě přirozený vyjadřovací nástroj. Můžu v něm říct věci, na které bych si v běžném mluveném slově třeba netroufla, a hezky s vervou.

Foto: Martin Straka

Hrajete v divadle, skládáte, píšete texty písní, zpíváte. Je vám z toho něco bližší nebo v každém je kus vás samotné? A jedno bez druhého nemůže být, protože je to propletené?

Líbí se mi ta rozmanitost. Určitě se moje dušička prosazuje nejvíce v autořinách. V divadle je to o emocích daného charakteru – ve kterých se samozřejmě také může člověk najít. Ale je to jiné. A to mne na tom baví nejvíc.

Čím je pro vás hudba? Co na ní stále fascinuje? Co ráda posloucháte v soukromí?

Je to klišé – ale já si opravdu nevybavuji den, kdy bych se hudbě nevěnovala. Začínala jsem jako úplně prťe, které ale už tehdy dobře vědělo, že tohle je její směr. To je velký dar.

V soukromí se snažím poslouchat úplně všechno, ale nejčastěji se vracím k umělcům, jako třeba Esperanza Spalding, Jacob Collier, Erykah Badu, Dan Bárta (hlavně s Illustratosphere!), Vltava... ale někdy mám ráda i prvoplánový pop, třeba Arianu Grande! Miluju klasiku, hlavně Chopina. Zbožňuju tvorbu Chicka Corey. Je to prostě velký mišmaš a tak to, myslím, má být... ve všem se dá najít něco „svého“.

Foto: Adam Živnůstka

O sobě přiznáváte, že máte ráda aromaterapii. A sama vyrábíte přírodní sójové svíčky. Co vás k tomu přivedlo? A jak ráda trávíte volný čas?

Mám v oblíbě všechny tyto ezo-krásy a věřím, že aromaterapie je tichý pomocník, kterého by si měli začít všímat všichni. Obzvláště třeba ve formě vykuřovadel (bílá šalvěj, palo santo), nebo esenciálních olejů (vyrábím vedle svíček také krystalové aroma rollery – všechno v souvislosti s mou druhou deskou). V dnešní hektické době je fajn mít tyhle pomocníky po ruce, pomáhají mi vrátit se zpátky ke kořenům.

Info na: www.nikasongwriter.com

Další >

Menu

- › ÚVOD
- › LITERATURA
- › DIVADLO
- › FILM
- › HUDBA
- › VÝTVARNÉ UMĚNÍ
- › MLUVENÉ SLOVO
- › ROZHOVORY
- › SPOLEČNOST
- › HISTORIE/TRADICE
- › ČTENÍ PRO DĚTI
- › ZDRAVÍ A ŽIVOTNÍ STYL
- › CESTOVÁNÍ
- › PŘÍRODA
- › OSTATNÍ

Přihlášení

Uživatelské jméno

Heslo

Pamatuj si mě

PŘIHLÁSIT SE

- Zapomenuté heslo?
- Zapomenuté uživatelské jméno?

NEJ za měsíc

- Věra Fina: Psaní je pro mě cesta, která nikdy nekončí.
- Interview s vedoucím Múzea holokaustu v Seredi Martinom Korčekom
- Martina Trchová: Hudba a výtvarno nějak neoddělitelně tvoří část mého já
- Peter Katina: Hudba je moje životní potřebova, všude a nezbýtnost
- Miroslav Král: Divadlo bylo vždy na prvním místě, ale byla to možná chyba...

Anketa

Co vás baví nejvíce na současném boomu komiksů?

Silné příběhy, které nejsou jen pro děti

Výrazný vizuální styl a kresba

Nové české autorské série

Filmové a seriálové adaptace

To, že komiks je konečně brán vážně

HLASOVAT **VÝSLEDKY**

Veronika Boráková alias NIKA: Zpěv je pro mě přirozený vyjadřovací nástroj

Srteba, 06 Květen 2026 00:00 | Veronika Pechová

Jako herečka hraje v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. Působí také jako písničkářka a věnuje se autorské tvorbě. Vyšla dvě alba. A ve zpěvu se Veronika Boráková alias NIKA našla a jak sama přiznává: „Můžu v něm fíct věci, na které bych si v běžném mluveném slově třeba netroula.“

Od malička jste poslouchala různou hudbu. Ve čtyřech letech jste začala hrát na klavír a první skladbu jste složila již v šesti letech. Pamatujete si, o čem byla? A co vás ještě bavilo?

Ano, moje první skladbička (skladba se tomu říct nedá) byla taková najazdí klavírní miniatura – jmenovala se „Hádavé vrány“. Pamatuju si, že se všem mým blízkým líbila, a to byl asi takový průlomový moment, kdy jsem se rozhodla kompozici věnovat intenzivněji. Od útlého věku jsem prakticky neměla volný čas a spíše jsem se po škole aktivně věnovala kroužkům v ZUŠ, jako klavír, sólový zpěv, tanec, pak i ta skladba...ale nevedlo mi to – přesně tak jsem to chtěla. Ačkoliv zpětně se na to dívám trochu jinak a mám pocit, že jsem se tak sama připravila o dětství... ale mělo to svůj smysl a jsem ráda, že mě rodina podporovala.

Pocházíte z Ostravy, kde jste v roce 2023 ukončila studia na Janáčkově konzervatoři v oboru skladba. Proč jste si vybrala tento obor, neřekla vás studovat zpěv nebo hru na klavír či herectví?

Rozhodovala jsem se mezi kompozicí, zpěvem a klavírem – nakonec vyhrála ta skladba, protože jsem měla pocit, že to bude nejvíce kreativní obor z těchto tří. A to rozhodně byl, ačkoliv sebou nesl spoustu škafulek a směrů, které mi zas až tak blízké nebyly. Nicméně jsem vděčná za tuto volbu – jako hudebnici mě určitě nesmírně posunul (víc, než by mě posunuly zbylé dva). A herectví? To mě v té době ani nenapadlo...

Foto: Olga Staňková

V roce 2023 jste debutovala v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě v muzikálu Interview. Pak přišel muzikál Elisabeth. V roce 2025 drama Agatha volá S.O.S. A letos muzikál Tak se nám stalo. Jak se cítíte na scéně?

Můj příchod do divadla byl velmi nečekaný a rychlý. Herectví jsem se nikdy předtím nevěnovala a najednou jsem měla před sebou možnost hlavní role v komorním muzikálu. Bylo to nesmírně náročné období, ale měla jsem kolem sebe úžasnou skupinu lidí, kteří mě podřídili nad vodou. Elisabeth byla další výzva, jelikož už neslo o komorní scéně, ale obrovskou inscenaci, takže to byla zase zcela jiná zkušenost. Po muzikálech přišla nabídka na činohru, kde jsem tedy přišla o svou „hudební berličku“ z muzikálů, a stálo to čistě na herectví, což byl další krok do neznáma. Ale klepu, že jsem zatím opravdu měla velké štěstí na kolegy a všechny mé dosavadní inscenace mi dělají obrovskou radost. Jsem za ty možnosti moc vděčná a divadlo mě baví – obzvláště v kombinaci s tím, že se vedle toho můžu věnovat také vlastní tvorbě.

Působíte také jako písničkářka. Texty písní si píšete a zpíváte v angličtině. Proč právě anglicky? Napsala jste si také něco i český?

Anglické texty ke mně už téměř 10 let přicházejí naprosto spontánně a přirozeně – nešlo o žádné prvoplánové rozhodnutí. Čeština je krásná řeč a mám ji ráda, třeba v literatuře, poezii. Ale v písňových textech se mi s angličtinou pracuje mnohem lépe – je jemnější, slova se jednodušeji rozložují pro podvokály... nicméně jsem českým textům odevřená, jen nechci tlačit na pilu.

V roce 2022 jste vydala své debutové album Flesh & Soul, které vám vyneslo ostravskou uměleckou Cenu Jantar. A vaše druhé album Elsewhere (2025) bylo nominováno na Cenu Anděl a opět na Cenu Jantar. Také jste vítězkou v kategorii junior v soutěži JazzFruit. Co to pro vás znamená? Je to radost a velký závazek zároveň?

Ocenění v jakémkoliv podobě (ať už jde o sošky, nebo psanou zpětnou vazbu od fanouška) je vždycky radost a čest. Přijímám je s tou největší vděčností – protože to znamená, že někdo vaší tvorbě opravdu věnoval čas a pozornost. A dotkla se ho na duševní úrovni – co je víc? Zároveň se ale snažím na cenách vědomě neplést – přece jen o tom tvorbě není. A není to pro umělce zdravý stav mysli, vytvářet produkt, hlavně aby získal ocenění.

Vystupovala jste na prestižních festivalech jako Colours of Ostrava, Prague Sounds, Smetanova Litomyšl. Také v zahraničí např. v pařížském jazzovém klubu Paris-Prague. Jste zpěvačkou kapely Stratopilot. Co vás baví na zpěvu?

Hledat

hledat...

HLEDAT

Videorecenze knih

Vražda v tie-breaku/MOBA/ Eva Mašková

Rozhovor

CLARINET FACTORY: NEUSTÁLÉ HLEDÁNÍ NOVÝCH CEST

Clarinet Factory patří souborům, které vzdycky nečmí

překvapí. Nikoliv virtuózní bravuro, o té už každý dávno ví, ale třeba popojováním žánrů a oblastí, ve kterých se doká...

MANMAT na cestě 2: příběh pohybu, svobody a vztahu se psem

Jsou značky, které nevznikly v kanceláři, ale venku v pohybu, v přírodě, na cestách. MANMAT je jednou z nich. Druhý díl dokumentu MANMAT na cestě 2, který měl před nedávnem premiéru, přináší nejen pokračování příběhu úspěšné české značky, ale především lidský a inspirativní pohled na to, jak může sport, příroda a vztah se psem tvořit harmonický životní styl.

Z archivu...

- Jana Veberová: Německé publikum je velmi přijímající a vděčné 08.01.25 Rozhovory
- Turistický seriál K21: Zámek Berchtold 29.07.13 Rozhovory
- Ředitel festivalu Voda, moře, oceány Jindra Soukal: celoroční práce se na konci tváří jako příjemné a bezproblémové běžící festival 13.10.15 Rozhovory
- Jak se zrodily dárové knihy od Máju 09.12.19 Rozhovory
- Lukáš Kovanda: „Ekonomie? Především věda o lidech a jejich rozhodování“ 13.03.13 Rozhovory

Vražda na jarmarku.
Neodolatelné návyková detektivka

Laskavá detektivka z britského venkova Vražda na jarmarku od autorského duha Katie Gayle představuje další ze série záhad Julie Birdové. Malebné uličky, vůně domácích koláčů, ruch u stánků na vesnické slavnosti – a k tomu jedna záhada, která rozhodně nebude tak nevinná, jak se zpočátku zdá.

Sliby a lži: psychologický thriller, v němž se svatba mění v past

Elery přijíždí sama do luxusního resortu. Původně sem měla jet se svým mužem oslavit výročí. Manžel jí však po dvaceti letech opouští, a tak se Elery snaží začít znovu. A zdá se, že by si pobyt zde mohla doopravdy užít.

Učtením v jarmarku prodává (at už jde o sušiny, nebo psaníu zpernu vacuou ou tetrušuska) je vždycky radost a čest. Přijímám je s tou největší vděčností – protože to znamená, že někdo vaši tvorbu opravdu věnoval čas a pozornost. A dotkla se ho na duševní úrovni – co je víc? Zároveň se ale snažím na cenách vědomě nepěť – přece jen o tom tvorba není. A není to pro umělce zdravý stav mysli, vytvářet produkt, hlavně aby získal ocenění.

Vystupovala jste na prestižních festivalech jako Colours of Ostrava, Prague Sounds, Smetanova Litomyšl. Také v zahraničí např. v pařížském jazzovém klubu Paris-Prague. Jste zpěvačkou kapely Stratiplot. Co vás baví na zpěvu?

Zpěv je pro mě přirozený vyjadřovací nástroj. Můžu v něm říct věci, na které bych si v běžném mluveném slově třeba netroufla, a hezky s vervou.

Foto: Martin Straka

Hrajete v divadle, skládáte, píšete texty písní, zpíváte. Je vám z toho něco bližší nebo v každém je kus vás samotné? A jedno bez druhého nemůže být, protože je to propletené?

Libí se mi ta rozmanitost. Určitě se moje dušička prosazuje nejvíce v autořinách. V divadle je to o emocích daného charakteru – ve kterých se samozřejmě také může člověk najít. Ale je to jiné. A to mně na tom baví nejvíc.

Čím je pro vás hudba? Co na ní stále fascinuje? Co ráda posloucháte v soukromí?

Je to klišé – ale já si opravdu nevybavuji den, kdy bych se hudbě nevěnovala. Začínala jsem jako úplně přě, které ale už tehdy dobře vědělo, že tohle je její směr. To je velký dar. V soukromí se snažím poslouchat úplně všechno, ale nejčastěji se vracím k umělcům, jako třeba Esperanza Spalding, Jacob Collier, Erykah Badu, Dan Bárta (hlavně s ilustratosphere), Vltava... ale někdy mám ráda i prvoplánový pop, třeba Ariana Grande! Miluju klasiku, hlavně Chopina. Zbožňuju tvorbu Chicka Corey. Je to prostě velký míšmaš a tak to, myslím, má být... ve všem se dá najít něco „svého“.

Foto: Adam Živůstka

O sobě přiznáváte, že máte ráda aromaterapii. A sama vyrábíte přírodní sójové svíčky. Co vás k tomu přivedlo? A jak ráda trávíte volný čas?

Mám v oblíbě všechny tyto eszo-krásy a věřím, že aromaterapie je tichý pomocník, kterého by si měli začít všimati všichni. Obzvláště třeba ve formě vykuřovadel (bílá šalvěj, palo santo), nebo esenciálních olejů (vyrábím vedle svíček také krystalové aroma rollery – všechno v souvislosti s mou druhou deskou). V dnešní hektické době je fajn mít tyhle pomocníky po ruce, pomáhají mi vrátit se zpátky ke kořenům.

Info na: www.nikasonwriter.com

[Další >](#)

[Zobrazit další články autora >>>](#)

- 13.10.15 Rozhovory
- Jak se zrodily dárkové knihy od Mláju
- 09.12.19 Rozhovory
- Lukáš Kovanda: „Ekonomie? Především věda o lidech a jejich rozhodování!“
- 13.03.13 Rozhovory

Čtete také...

Honza Paulík: Absenci na pódiu jsem začal kompenzovat živým vysíláním

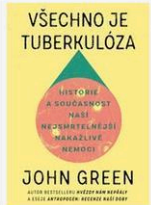
Honza Paulík znám od října 1979, kdy jsme se

přestěhovali do Buřtšhradu a já jsem nastoupila do třetí třídy Základní školy Julia Fučika. Při prohlížení školních fotek mi teprve nedávno došlo, že jsme stáli vždycky za sebou. A určitě to nebylo s...

Kultura...
4,6 tis. sledujících

[Sledovat stránku](#)

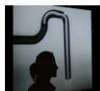

- všechny české první album
- vypřávení hudby srdce kapela
- knihy uvede slaví českých
- historie příběhy ročník
- divadlo všechno vydávaji rytmu
- zvířat láska pínáší muzeum
- divadla současnosti festival
- vydává praze prostředí čtení život
- umění které příběh knihu

Webarchivováno
Národní knihovnou
ČR

Výtvarné umění

Výstava Jana Calábka: Věda, film a umění k potěše včel, básníků a botaniků

Uměleckoprůmyslové muzeum Moravské galerie v Brně uspořádalo výstavu Jana Calábka, brněnského profesora botaniky, ale především

Divadlo

Olomoucká Tosca představuje velkou hudební hostinu s protřidními výkony

Nesmrtelná opera Tosca, jedno z nejužáděnějších světových operních děl z pera Giacoma Pucciniho, byla v pátek 19. září první premiérou nové sezony Moravského divadla Olomouc

Film

Některí superhrdinové nosí pláště. A někteří plenyky... jako ve filmu Superbráška

Nová animovaná pohádka pro všechny věkové kategorie s názvem Superbráška má premiéru v českých kinech 18. září.